

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Prava
nevesta.pdb

PDB Name: Pravá nevěsta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.12.2002
Modification Date: 1.12.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Pravá nevěsta

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Žilo bylo jedno děvče, které bylo mladé a krásné, ale jak už to v pohádkách bývá, její maminka ji zemřela velmi brzy a žila s macechou, která ji život řádně ztrpčovala. Děvče bylo pilné a pracovité, od rána do samého večera se nezastavilo a plnilo úkoly zlé macechy, která nebyla nikdy spokojena. Stále ubohé děvče trápila dalšími a dalšími úkoly.

Jednoho krásného rána, když slunce hladilo svými paprsky celý kraj, usmyslila si macecha, že bude děvče dráti peří. Se zlomyslným úsměvem ukázala na dva pytle plné peří, každý bratru vážil jeden šest liber, a řekla ubohému děvčeti, že do večera to peří sedrat musí, jinak ji stihne krutý trest. Znala dívka matčiny tresty a hořce zaplakala a sedla k peří a dala se do drání, ale copak bylo v lidských silách takovou práci do večera dokončit? Podlehla zoufalství, když viděla tu neubývající kupu peří a zvolala k nebesům, zda na tomto božím světě je někdo, kdo se nad ni slituje.

Tu se ozval sametový hlas, že je tady, aby pomohl, jen ať se dívka svěří se svým trápením. Otočila se dívka po tom hlase a spatřila starou ženu, která se na ni mile usmívala, přistoupila až k ní a láskyplně ji vzala za ruce a k řeči nabádala. Tu ji děvče, zaskočené tou nevidanou vlídností, v slzách svůj neveselý život vypovědělo. I to že, když do večera tu hromadu peří nesesedere, zle se jí povede. Stařenka dívku uklidnila a poslala ji spát, že může být bez obav, že práce bude včas hotova.

A zatímco dívka odpočívala, dala se stařenka do práce a než se zešeřilo, bylo peří sedráno. Když se macecha přišla přesvědčit, jak daleko je děvče s prací, zlým pohledem shlédla vykonané dílo a utrousila, že když se dívka snaží, dokáže být pilná. A hlavou se jí honilo, co ukrutného by na ni zase vymyslela, aby děvče chléb darmo neužívalo.

Druhého rána si zlá macecha dívku zavolala a takto jí poručila, že hrncem tímto všechnu vodu z rybníka na zahradě vynosí a než se večer nad krajem rozklene, bude rybník prázdný a suchý. Vzala dívka od macechy železný kotlík a viděla, že je celý proděravělý, že úkol matčin není v lidských silách splnit. Zašla k velkému rybníku a poklekla a pokoušela se do děravého hrnce nabrat vodu, ta ji ovšem ihned vytékala zpět a mísila se se slzami zoufalství, které jí z očí kanuly.

Avšak opět se objevila ta dobrá stařenka a poslal dívku odpočívat do stínu a sama se na břehu rybníka postavila máchla oběma rukama ve vzduchu a světe div se, zvedla se voda z rybníka jako průzračná stěna a změnila se v páru, která stoupala vzhůru a změnila se v obláčky, které se pluly po obloze pryč.

Když k večeru k rybníku přichvátala macecha, zůstala na břehu stát překvapena, jen mezi zuby ucedila nadávku a běžíc do své komory přemýšlela, co ještě zlejšího by vymyslela, aby dívku konečně na životě zkrátila.

A třetího rána si opět zavolala nebohé děvče a se šíleným chechotem ji rozkázala, že na jednom místě musí do večera stát nejkrásnější zámek, zcela zařízený, s plnými spižemi a sklepy. Děvče se vylekalo, jak by mohlo takový úkol sama a do konce dne splnit? Však matka ji zlým slovem zarazila, když děravým kotlíkem rybník vynosila, musí postavit i zámek.

Co nebohé dívce zbylo, než se vydat na cestu do údolí, kde měla zámek do večera postavit. Dívala se na vysoké skály a myslela jak by je mohla holýma rukama nalákat a úkol splnit. Tu se objevila dobrá stařenka do třetice a zase děvče poslala odpočívat, že tu práci ona sama v pohodě zastane. A sotva dívka ulehla do stínu o kus dál, začala ta dobrá víla opět čarovat, skaly se samy lámaly a bloky šedivého kamene se na sebe pokládaly a za chvíli stály na tom místě mohutné stěny zámku. Pak ještě stařenka trochu čarovala a když se chýlilo k večeru a zlá macecha přichvátala, nemohla svým očím uvěřit.

V údolí stál mohutný krásný zámek a protože mezitím už slunce zapadlo za hory, rozžaly se okna zámku tisícem světél. Matka nedůvěřivě vešla do zámku a začala zařízení a vybavení zámku kontrolovat, aby našla aspoň drobné pochybení, za které by děvče zle pokárala.

Však toto vizitýrování přišlo té neblahé ženě velmi draho, neboť když prošmejdila každý kout, nakoukla pod každou pokličku, usmyslela si vidět také sklep. Ale do sklepa vedly masivní dveře a příkré schodiště a pan bůh tak učinil, že sotva udělala krok a na schody vstoupila, dveře za ní zapadly a děvče uslyšela jen křik a pak náhlé ticho. A když své maceše na pomoc běžela, našla ji vyvracenou pod schody, ležela tam ztichlá a nehybná.

Tak ten krásný zámek připadl té dívce přešťastné, celé dny se mohla těšit z toho bohatství, krásných šatů, truhel plných zlata a stříbra, perel a drahých kamenů, nebylo přání, které by si nemohla splnit.

Brzy se pověst o krásné a bohaté dívce rozšířila do celého světa. A tu se ze všech konců začali sjíždět nápadníci, aby se ucházeli o její ruku, ale žádný se jí nelíbil. Až jednoho dne se konečně objevil princ, který dokázal rozbušit její srdce a ona se do něj zamilovala.

V zámecké zahradě stála zelená lípa a pod tu jednoho dne zasedli k důvěrného rozhovoru, ve kterém jí princ sliboval, že si od svého otce vyprosí požehnání a pak se pro ni v krátké chvíli vrátí. Tu mu dívka odvětila, že na něj ráda pod tou lípou počká, že však až přijede domů, nesmí jej žádná žena políbit na tu líci, na kterou teď ona svůj polibek vtiskne. Milý tedy odcházel pryč a ona seděla a čekala, slunce se chýlilo k západu, ale princ se nevracel. Tři dny tu seděla od rána do večera a čekala, ale nikdo nepřicházel. A tu, když ani čtvrtého dne se neobjevil, řekla si, že se stalo jistě nějaké neštěstí a se musí vydat a počít ho hledat. Svázala si do ranečku troje krásné šaty, jedny zdobené zářivými hvězdami, druhé stříbrnými měsíci a třetí se zlatým sluncem, pak ještě do šátku zabalila plničkou hrst. Drahokamů a vydala se na cestu.

Všady se ptala na svého milého, ale nikdo ho neviděl, nikdo o něm nevěděl. Křížem krážem putovala tím širým světem, ale milého nenašla. Až unavena tím putováním, nechala se najmout jako hospodyně u jednoho sedláka a svůj raneček se šaty a drahokamy ukryla pod velkým kamenem. Starala se o domácnost, v srdci skrývala smutek nad ztrátou milého, a jedinou její útěchou bylo telátko, které v chvilkách smutku hladila na čele, na kterém mělo bílo skvrnku jako hvězdu z nebe spadlou a jemu si hořce stěžovala na nevěrného milého, který na ni zapomněl.

Tak to šlo několik let, když tu bylo po celé zemi na vědomost dáno, že královská dcera bude slavit svatbu. A právě skrze tu vesnici, kde děvče žilo, vedla silnice, po které se měl ubírat ženichův průvod do hlavního města. A když ho děvče spatřilo, jak nehnutě sedí na svém koni, na nikoho nepohlédnuv, tu poznala, že to je její ztracený milý a její srdce ji zabolelo, jakoby jí do něj ostrý nuž vrazili. Za pár dní jel tudy opět a tu usedla dívka u cesty a počala svému telátku o svém utrpení vyprávět a princ, když zaslechl její hlas, na okamžik svého koně zarazil a jakoby na něco vzpomínal. Avšak za malou chvíli svého koně opět pobídl k další cestě a zmizel. Hořce děvče zaplakalo, že ji její milý nepoznal.

Brzy bylo oznámeno, že na královském dvoře se bude slavnost po tři dny konat a že všichni jsou srdečně zváni. Tu dívka pochopila, že se jí poslední šance naskytá a běžela k tomu kameni, kde šaty a šperky byla ukryla. Oblékla si ty šaty zdobené zlatými slunci a ozdobila se drahokamy, své vlasy dosud skryté pod šátkem si do dlouhých překrásných loken rozpustila. A pak se tmou vydala do města, aby ji okem nikdo ani nezahlédl. A pak se zjevila v jasně osvětleném sále jako zázrakem a nikdo nevěděl odkud se ta kráska vzala. Princ ji šel přivítat, však nepoznal ji. Očarován její krásou, že na svoji nevěstu ani nepomyslel, a tu neznámou krásku vyzval k tanci. Když se ples chýlil ke konci, zmizela dívka v tlačenci a za svítání byla už ve vesnici a začínala svůj den jako prostá venkovanka.

Dalšího večera si oblékla šaty zdobené stříbrnými měsíci a do vlasu si vetkla velký zářivý diamant. Když se na ples objevila, zase se všechny oči otočila k ní, a princ k ní hned spěchal a celý večer tancoval jen s ní a na jinou se ani nepodíval. Než mu zmizela, musela mu však slíbit, že i třetího večera přijde.

Když ji potřetí spatřil měla na sobě šaty se zářícími hvězdami a ve vlasech ji zářili hvězdy z drahých kamenů. A tu se jí princ zeptal, kdo je ona je, ať mu to řekne, že on má pocit, jako by ji znal už dlouho. A tu ona se ho zeptala, zda-li si snad nepamatuje, co při jejich rozloučení ona byla učinila. A přistoupila k princovi blíže a na levou tvář jej políbila.

Tu jakoby spadly slupky zapomnění z jeho očí, paměť se mu rázem vrátila a on poznal svoji pravou nevěstu. A tu ji vzal za ruku a spolu odjeli na její zámek. Tam oslavili krásnou svatbu pod tou lípou, co tak omamně voněla a byla tichým svědkem jejich lásky.